

MIKÄ ON EKKLESIA!

Väinö Hotti

SUOMALAINEN HENGELLINEN MAISEMA

1. TOIMELIAISUUS

Aikamme hengellistä kenttää leimaa ennennäkemätön toimeliaisuus. Liikettä on paljon. Joskus vaikuttaa siltä, että se on itsetarkoitus. Kaikki halutaan mukaan. ”Aktivointi” on eräs aikamme kuva. ”Souda, souda” - menee kansaan, joka ei paljon ajattele. Vain pieni osa kansasta vaivautuu esittämään kysymyksen: Miksi soutaa? Tässä saattaa takana olla epäluottamus pelastumisesta omien tekojen ansiosta.

2. AHKERUUS – TOUHUILU

”Vain hyödyksi ovat ahkeran ajatukset, mutta kaikki touhuilijat saavat vain vahinkoa” (SnI.21:5).

Hengellinen avu, innokkuus ja ahkeruus ovat sekoittuneet maalliseen touhuiluun. Tämä toisaalta tyydyttää jokaisessa ihmisessä olevaa perustarvetta ”tehdä jotakin”. Tähän liittyy myös ”Eskon puumerkki”. Ihminen haluaa olla aktiivinen, mutta valitettavasti aktiivisuus ei välttämättä palvele Jumalan valtakuntaa. Touhuilijat laittavat kaiken sekaisin. Lähtökohtaisesti tämä johtuu hengellisen johdon puutteesta!

Muurahaiset ovat eräs aikamme kristillisyyden esikuva. Tämä koskee nimenomaan ”ahkeruutta”. Toisaalta toinen puoli muurahaisten jalosta ominaisuudesta ei tule esille: *”Me vedämme suuntaan samaan, kun käymme rakentamaan.”*

Aikamme kristillisyydestä puuttuu ”samaan suuntaan vetäminen”. Kristillisyytemme on ”eripurakristillisyyttä”.

Ajatteleva kristitty näkee ”pintaa syvemmälle, villakoiran ytimeen. Kaiken touhuisuuden takana joku pitää kaikkia lankoja käsissään: HAJOITA JA HALLITSE!

3. KULTA-AIKAA

Tämä on suomalaisella kentällä kristillisyyden kulta-aikaa. Sanan julistus on vapaata. Rahaa virtaa kristillisten kanavien kautta valtavat määrät hyväntekeväisyyteen – kohteet sekä kotimaissa että ulkomailla. Sanoin ja sävelin viedään evankeliumia sekä Radio Dein että TV7:n kautta. Evankeliumi on myötätuulessa. Eikö tämä vedä vertoja apostoliselle ajalla? Massoittain ihmisiä on liikkeellä hengellisten asioiden liepeillä. Kukaan ei vainoa uskovia.

4. VASTAKOHTAISUUDET

Voidaan sanoa, että ”tuli on irti”. Lämpöä riittää. Uusia (sisäänläpiäviä) pienpiirejä syntyy. Valitettavasti on myös muita indikaattoreita, jotka kielivät toisenlaisesta kehityksestä. Nämä indikaattorit näyttävät jopa ”pakkaslukemia”:

”Kun kuuluisa Titanic laiva lähestyi jäävuorta, johon törmääminen muodostui sen kohtaloksi, elohopea lämpömittarissa alkoi nopeasti laskea. Jäävuori uhoi kylmyyttä pitkien matkojen päähän” (Jaakko Haavio, Käy yrttitarhasta polku, s.43).

”Jos halutaan saada selville seurakunnan hengellinen tila jollakin seudulla tai koko maassa, ei kannata katsoa kirkossakävijöiden määrää, ehtoollisvieraiden lukua, uhrilahjojen suuruutta, kokousten ja jumalanpalvelusten paljoutta – vaan on mentävä uskovien joukkoon ja asetettava lämpömittari pyhien yhteisöön” (Fredrik Wislöff, Minä uskon Pyhään Henkeen, s.94).

”Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne. Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus” (Joh.13:34,35).

5.SOVINTO MAAILMAN KANSSA

Onko Jumalan sana tullut rakkaaksi kääntymättömille ihmisille? Onko vihdoinkin solmittu rauha Jumalan valtakunnan ja maailman välillä?

”Sanotaan, että jokainen totinen kristitty meidän aikanamme ja meidän maassamme saa elää ei ainoastaan rauhassa, vaan myös rakastettuna ja kunnioitettuna. Onko nyt siis tehty sovinto Jumalan Hengen ja maailman hengen välille? Onko totinen kristillisyytys nyt tullut rakkaaksi kääntymättömille? Sitä en usko. Enkä myöskään hyväksy sellaista varovaista kristillisyyttä, joka mukautuu niin maailman tapaiseksi, ettei se missään kohdassa sitä loukkaa. Jumala varjelkoon meitä itse tavoittelemasta marttyyrin kruunua! Mutta jos Kristuksen Henki asuu meissä, voi meihin varmasti vielä tänä päivänä sovittaa Vapahtajan sanat: ”Jos te olitte maailmasta, niin rakastaisihan maailma omaansa. Mutta koska ette ole maailmasta, vaan minä olen valinnut teidät maailmasta, sen tähden maailma teitä vihaa.” (Joh.15:19.) (Jonas Lagus, Evankeliumin ääni, ss.98,99).

6. TOINEN EVANKELIUMI

Kun julistetaan evankeliumia ”ihmisten korvasyhyyn”, meillä ei ole paavalilaista evankeliumia.

”Sillä aika tulee, jolloin he eivät kärsi tervettä oppia, vaan omien himojensa mukaan korvasyhyynsä haalivat itselleen opettajia ja kääntävät korvansa pois totuudesta ja kääntyvät taruihin” (2. Tim.4:3,4).

”Eikä ihme; sillä itse saatana tekeytyy valkeuden enkeliksi” (2. Kor.11:14).

Tämä ”toinen evankeliumi” miellyttää ihmisiä, mutta se ei ole pelastavaa evankeliumia, ja on kirouksen alaista julistusta:

”Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu. Niinkuin ennenkin olemme sanoneet, niin sanon nytkin taas: jos joku julistaa teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä te olette saaneet, hän olkoon kirottu” (Gal.1:8,9).

”Sillä minä teen teille tiettäväksi, veljet, että minun julistamani evankeliumi ei ole ihmisten mukaista; enkä minä olekaan sitä ihmisiltä saanut, eikä sitä ole minulle opetettu, vaan Jeesus Kristus on sen minulle ilmoittanut” (Gal.1:11,12).

”Eikä kirkossa saa esittää eikä kuunnella muuta oppia kuin Jumalan puhdasta sanaa - muussa tapauksessa olkoot niin opettajat kuin kuulijatkin oppeineen kirotut” (Luther, Galat. kirj.sel. s.79).

7. KAIKKI KUKAT KUKKIVAT

Lahkolaisuudessa saavat eri oppisuunnat tilaa. Kunhan vain puhutaan Jumalasta ja Jeesuksesta. Ketään ei saa sorsia.

8. LUONNOLLINEN EVANKELIUMI

Ihminen on **luonnostaan**: syntinen, juutalainen, katolinen ja – lahkolainen. Häntä ei tarvitse pakottaa mihinkään näistä. Nämä asiat häneltä luonnistuvat itsestään. Näiden viljely on helppoa, koska maaperä on otollinen.

9. KUINKA KONTRASTI SELITETTÄVISSÄ?

Oliko Jeesus väärässä? Oliko Paavali väärässä? Onko aikamme kristillisyyden aivan jotakin muuta kuin alkuseurakunnan kristillisyyden? Olemmeko paatuneet Raamatun selkeän sanan edessä? Onko meillä paluuta vai pelkkää tuomion odotusta? Yksi seurakunta – oppi on rationaalinen ja täysin järjenmukainen.

”Jos joku sanoo: ”Minä rakastan Jumalaa”, mutta vihaa veljeänsä, niin hän on valhetteliija. Sillä joka ei rakasta veljeänsä, jonka hän on nähnyt, se ei voi rakastaa Jumalaa, jota hän ei ole nähnyt. Ja tämä käsky meillä on häneltä, että joka rakastaa Jumalaa, se rakastakoon myös veljeänsä” (1. Joh.4:20,21).

”Jokainen, joka uskoo, että Jeesus on Kristus, on Jumalasta syntynyt; ja jokainen, joka rakastaa häntä, joka on synnyttänyt, **rakastaa myöskin sitä, joka hänestä on syntynyt**. Siitä me tiedämme, että rakastamme Jumalan lapsia, kun rakastamme Jumalaa ja noudatamme hänen käskyjäänsä” (1. Joh.5:1,2).

10. AJATTELUN KÖYHYYS

Perinteiseen luterilaiseen mentaliteettiin kuuluu lojaalisuus esivaltaa (sekä maallista että hengellistä) kohtaan. Tämä taas passivoi ja laittaa ”ajatukset lomalle”. Toisaalta kaikilla seurakuntalaisilla ei ole suinkaan omakohtaista ”uskonkokemusta”, josta sitten uskonelämä versoisi.

”Antti J. Pietilä aikoinaan ruoski pappeja pappeinkokouksessa siitä, että monilta papeilta puuttuu ”persoonallinen uskonkokemus” - ja siinä on todellinen kirkon hätä” (E. J. Honkanen, -73).

Jos ja kun persoonallista uskoa vailla olevat papit johtavat seurakuntaa, tilanne on surkea: sokeat taluttavat sokeita:

”Israelin vartijat ovat kaikki sokeita, eivät he mitään käsitä; he ovat kaikki mykkiä koiria, jotka eivät osaa haukkua. He näkevät unta, makailevat ja nukkuvat mielellään” (Jes.56:10).

”Älkää heistä välittäkö: he ovat sokeita sokeain taluttajia; mutta jos sokea sokeaa taluttaa, niin he **molemmat kuoppaan lankeavat**” (Matt.15:14).

Sokeat paimenet kuljettavat sokeita lampaita ”kuin pässiä narusta”. Aikamme kristittyjä riivaa sekä sokeus että kuurous. Lopunajan kristityt ovat pitkälti ”laumaihmissiä”. Heiltä puuttuu kyky erottautua laumasta. **Missio SaKarja** painottaa: ELÄVÄT KALAT UIVAT VASTAVIRTAANKIN!

11. ELÄMYKSELLINEN KRISTILLISYYS

Aikamme kristillisyyden kuva on kohtalokkaasti irrottunut Raamatusta. Seurakunnankin kattausta koostuu tänään pitkälti ”leivästä ja sirkushuveista”. Seurakunta toimii **populismista** käsin. Tässä se seuraa suoraan maallista yhteiskuntaa. Toisaalta **kansankirkko** jo terminä ohjaa hakoteille.

Ajastamme puuttuvat pitkälti jalot kristityt, jotka pitävät kiinni Sanasta:

”Mutta veljet lähettivät heti yötä myöten Paavalin ja Silaan Bereaan. Ja kun he olivat saapuneet sinne, menivät he juutalaisten synagoogaan. Nämä olivat jalompia kuin Tessalonikan juutalaiset; he ottivat sanan vastaan hyvin halukkaasti ja tutkivat joka päivä kirjoituksia, oliko asia niin” (Apt.17:10,11).

12. KVASIRAAMATULLISUUS

Aikamme kristillisyyden kuvaan kuuluu **armoton kilpailu**: 1. Kilpalaulanta. 2. Kilpakosinta. 3. Kilparahastus. Tähän voidaan liittää myös ”kilpailu raamatullisuudesta”. Meillä on monia teologian tohtoreita, jotka ammatikseen selittävät Raamattua. Raamatun selitystä on kuitenkin heterogeenista. Tämä johtuu erilaisista painotuksista. Erilainen priorisointi toimii pimeyden henkivaltojen hyväksi. Uskovien päät ovat sekaisin: Ketä uskoa? Mihin mennä saattamatta sielunsa autuutta vaaraan? Seireenien houkuttelevat kutsut saavat monen uskovan pään pyörälle:

”Jos silloin joku sanoo teille: 'Katso, täällä on Kristus', tahi: 'Tuolla', niin älkää uskoko. Sillä väärää kristuksia ja väärää profeettoja nousee, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista, valitutkin” (Matt.24:23,24).

13. RYHMÄ PELASTAA

Monella ihmisellä on väärät turvat pelastuksen suhteen. Teoriassa luotetaan Jeesukseen pelastajana, mutta käytännössä luotetaan pettäviin sauvoihin. Monen pelastusoppi on varsin yksinkertainen: MEIDÄN RYHMÄ PELASTAA! Ryhmän näkemystä ei uskalleta kyseenalaistaa. Toisaalta tähän liittyy usein näkemys teologien kaikkietävyyydestä; eihän maallikko mitään tiedä!

14. EPÄDOGMAATTISUUS

Aikamme uskova ei ole kiinnostunut uskon opillisesta puolesta; uskotaan **ilman oppia**. Kouluesimerkkinä tästä voidaan mainita **Kirsi Rostamon** lausunto (21.8.2015):

Kiitos viestistä. Lahkolaisuus on ikävä asia ja toivottavasti sitä on mahdollisimman vähän Suomessa. Radio Dei pyrkii edistämään evankeliumin esillä oloa ja kristittyjen keskinäistä rakkautta. Tehtävä on haasteellinen, sillä kristityt eivät ole aina kovin rakkaudellisia toisiaan kohtaan. Itse emme ota kantaa oppikysymyksiin juuri sen takia, että evankeliumi pysyy pääasiana.

Siunauksin

Radio Dei

Kirsi Rostamo

15. LAHKOLAISEN TEOLOGIA

Lähtökohtaisesti lahkolaisilla on yhteinen nimittäjä – epädogmaattisuus. Tähän liittyy kiinteästi ”viides evankeliumi”, elämän todistus. Elämä ei ole kiinteästi ankkuroitunut Raamattuun. Tämä on ”hurmahenkisyyttä”:

”sillä kirjain kuolettaa, mutta Henki tekee eläväksi” (2. Kor.3:6).

”Mutta te - teissä pysy se voitelu, jonka olette häneltä saaneet, ja te ette ole kenenkään opetuksen tarpeessa”(1.Joh.2:27).

*”Lahkolaisuus edellyttää aina Jumalan sanan ja Hengen synnyttämää herätystä, joka – olipa se sitten ollut enemmän tai vähemmän täydellistä – on muuttunut lahkolaisuudeksi **puuttuvan johdon** tai sanan sekä autuuden järjestyksen **väärin käsittämisen** vuoksi. Niin kuin oikein herännyt sielu vakavasti johdettuna ja sanan ymmärtäen pääsee Kristukseen uskoen sovintoon Jumalan kanssa, niin lahkolainenkin saa rauhan. Mutta hänen rauhansa perustuu tunteisiin, liikutuksiin, näkyihin, ilmestyksiin ja muuhun sellaiseen, mikä on sanan ja vanhurskauttamisen ulkopuolella. Työt ja harjoitukset ovat tavallisesti tämmöisen rauhan perustana. Meidän aikanamme, jolloin Jumalan sana ja armo ovat herättäneet uskonnollista henkeä, on sen vuoksi tarkka raja vedettävä totisen kristillisyyden ja lahkolaisuuden välille, etteivät ne sekaantuisi toisiinsa” (Jonas Lagus, Evankeliumin ääni).*

16. OPIN HYLKÄÄMINEN – TURMION TIE

Elämuskristillisyys on erittäin vaarallinen kristillisyyden muoto – se johtaa tuhoon hitaasti mutta varmasti.

”Minun kansani joutuu häviöön, sillä se on tietoa vailla” (Hoos.4:6; Saarnivaaran käänn.).

”Elämässä erehtyminen on inhimillistä, mutta opissa erehtyminen **perkeleellistä**” (Martti Luther)

17. KRISTUKSEN OPPI – MITÄ SE ON?

Oikean opin kriteeri on KRISTUS.

”Kuka ikinä menee edemmäksi **eikä pysy Kristuksen opissa**, hänellä ei ole Jumalaa; joka siinä opissa pysyy, hänellä on sekä Isä että Poika. Jos joku tulee teidän luoksenne eikä tuo mukanaan tätä oppia, niin älkää ottako häntä huoneeseenne älkääkä sanoko häntä tervetulleeksi; sillä joka sanoo hänet tervetulleeksi, joutuu osalliseksi hänen pahoihin tekoihinsa” (2. Joh.9-11).

Kristuksen opissa pysyminen merkitsee ”keskittymistä Kristukseen”:

”Mutta hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi, että kävisi, niinkuin kirjoitettu on: **”Joka kerskaa, sen kerskauksena olkoon Herra”** (1. Joh.1:30,31).

”Niinpä, kun minä tulin teidän tyköne, veljet, en tullut puheen tai viisauden loistolla teille Jumalan todistusta julistamaan. Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne **tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna**” (1. Kor.2:1,2).

”Oi te älyttömät galatalaiset! Kuka on lumonnut teidät, joiden silmäin eteen Jeesus Kristus oli kuvattu ristiinnaulittuna?” (Gal.3:1).

”Mutta mikä minulle oli voitto, sen minä olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi. Niinpä **minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla**, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voittaisni omakseni Kristuksen ja minun havaittisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella” (Fil.3:7-9).

”Sillä minä tahdon, että te tiedätte, kuinka suuri kilvoittelu minulla on teidän tähtenne ja laodikealaisten ja kaikkien tähden, jotka eivät ole minun ruumiillisia kasvojani nähneet, että heidän sydämensä, yhteenliittyneinä rakkaudessa, saisivat kehoitusta omistamaan täyden ymmärtämyksen koko rikkauden ja pääsisivät tuntemaan Jumalan salaisuuden, Kristuksen, **jossa kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkeytyneinä...**

Niinkuin te siis olette omaksenne ottaneet Kristuksen Jeesuksen, Herran, **niin vaeltakaa hänessä**, juurtuneina häneen ja hänessä rakentuen ja uskossa vahvistuen, niinkuin teille on opetettu; ja olkoon teidän kiitoksenne ylitsevuotavainen” (Kol.2:1-3, 6,7).

Golgatalla saamme avaimen puhdistus-, pyhitys- ja myös yhteysongelmaan. **Jeesus ja Jeesuksen veri ratkaisee kaikki nämä kolme ongelmaa! TÄTÄ ON KRISTUKSEN OPPI JA SIINÄ PYSYMINEN!**

18.TOHTOREIDEN ONGELMAT

Teologian tohtoreiden tehtävänä olisi selvittää nämä taivasasiat yksinkertaisille sukankuluttajille. Jos he eivät ole omakohtaisessa uskossa, he vievät kuulijansa ”teologiseen viidakkoon” – ja jättävät sinne. Kun heidän tehtävänsä olisi ammentaa suoraan Raamatusta, he kääntyvät oppisiensä (Luther ym.) puoleen. Samalla he turhentavat ”yksin Raamattu” – periaatteen. Yksin Kristus – ajatus himmentyy myös. Edelleen nämä teologit oman laumansa johtajina vahvistavat lahkohenkeä ja polkevat maahan ”kristityt yhdessä” – periaatetta. Nimenomaan teologien tulisi pitää huolta Jumalan seurakunnan ykseydestä. Sana oikein selitettynä liittyy Jumalan kansan yhdeksi. Väärä opettaja toimii sutena, joka hajottaa lauman:

”Minä tiedän, että minun lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne tulee julmia susia, **joita eivät laumaa säästä**, ja teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka väärää puhetta puhuvat, vetääkseen opetuslapset mukaansa” (Apt.20:29,30).

””Voi paimenia, jotka hukuttavat ja **hajottavat minun laitumeni lampaat**, sanoo Herra. Sentähden näin sanoo Herra, Israelin Jumala, paimenista, jotka kaitsevat minun kansaani: Te olette hajottaneet minun lampaani ja karkoittaneet ne pois ettekä ole pitäneet niistä huolta” (Jer.23:1,2).

Herran lauman yhteyden suhteen paimenet ovat avainasemassa. Lampaat monissa tapauksissa katsovat paimeneensa; näin nimenomaan silloin, kun kyseessä ovat vasta uskoontulleet ja oppimattomat Jumalan lapset. Tavallinen uskova jättää vastuun sielunsa pelastuksesta (ja myös uskovien yhteydestä) paimenelleen. Tällöin hän on välinpitämätön omasta sielustaan ja myös lähimmäisestään: **”Olenko minä veljeni vartija?”**

Vilho Rantanen:

”Ma heräsin Pietarin sanaan: ”Taas aikahan palatkaa ja oppikaa toisianne jo veljinä rakastamaan. On varmaa: LAUMANNE KYLLÄ PIAN SOVINNON PAIKALLA OIS, JOS PAIMENET RIITELEMÄTTÄ TIETÄ TAIVAAN KÄYDÄ VOIS.” (Viisi pappia taivaan portilla).

19. OMA SHOW VAI EKKLESIA?

Kyllähän hengellisellä kentällä rakkautta löytyy. Pienpiireissä vaalitaan sulin käsin lahkolaisrakkautta. Se ei kuitenkaan kannan leimaa *made in heaven*.

”Voi teitä, jotka lykkäätte kauas pahan päivän... jotka sepustatte lauluja harpulla säestäen ja sommittelette soittimia kuin mikäkin Daavid; jotka juotte viiniä maljoista ja voitelette itsenne parhaalla öljyllä, **mutta ette murehdi Joosefin sortumista!** (Aam.6:3,5,6).

”Te odotatte paljoo, mutta se menee vähiin. Te tuotte kotiin, mutta minä puhallan sen pois. Minkätähden? sanoo Herra Sebaot. Minun huoneeni tähden, kun se on rauniona ja **te juoksette kukin oman huoneenne hyväksi**” (Hgg 1:9).

20. UNOHDETTU SEURAKUNTAOPPI

Aikamme sekavassa teologisessa ilmapiirissä käsitteet menevät pahoin sekaisin, ”kärpäsestä tehdään härkänen – ja päinvastoin”.

”Te sokeat taluttajat, jotka siivilöitte hyttsen, mutta nielette kamelin!” (Matt.23:24).

Monia teologisia kysymyksiä ”vatuloidaan” tuplaten kun samanaikaisesti toisista tärkeistä asioista tyystin vaietaan. Eräs tällainen vaiettu on **seurakuntaoppi**.

Luterilainen kansankirkko on rakenteensa puoleen selkeä este seurakuntaopin analyttiseen käsittelyyn. Onhan kansankirkko outo ilmiö, jolle Raamatusta etsitään turhaan perusteita. Se, että luterilaiset tunnustuskirjat mainitsevat seurakunnan ”pyhien yhteisöksi”, ei ratkaisevasti auta asiassa. Vaikka Luther varsin selkeästi Galatalaiskirjeen selityksessä erottaa Kristuksen seurakunnan ja maailman toisistaan, kokonaisuutena luterilaisuudessa maailman ja seurakunnan raja sotketaan tehokkaasti.

Toki meidän tulee muistaa Lutherin selkeä ja yksiselitteinen kannanotto seurakuntakysymykseen:

”Ei niin, sinä narri, kuuntele ja anna minun sanoa: ensiksikin pyydän, että minun nimestäni vaiettaisiin eikä annettaisi kutsua itseään luterilaiseksi, vaan kristityksi ... Miten kävisi päinsä, että minun poloisen, haisevan matosäkin, että minun kurjalla nimelläni nimitettäisiin Kristuksen lapsia. Ei niin rakkaat ystävät, hävittäkäämme puoluenimet ja olkaamme vain kristityitä, kun meillä on Kristuksen oppi” (Martti Luther).

Tehokkaasti seurakuntaopin käsittelyn esteenä on se, että monella on tässä ”oma lehmä ojassa”. Pelätään, että tämän opin analyttinen käsittely romuttaa oman hengellisen kodin arvovallan. Ei ole rohkeutta katsoa totuutta suoraan silmiin tässä asiassa.

Seurakuntaoppi on ”tabu”; siitä vaietaan. Vaikenemisen takana on ”herrasmieppimus”. Hiljaisuus tässä asiassa palvelee kaikkien etua!

MIKÄ ON EKKLESIA!

1. TUNTEMATON KÄSITE

Tavallinen suomalainen ei tunne ”ekkesia” – sanan merkitystä. Aktiiviseurakuntalainen on mahdollisesti sanan joskus kuullut, mutta se ei välttämättä sano hänelle mitään.

2. ULOSKUTSUTTUJEN JOUKKO

Raamatun mukaan uskovat ovat maailmasta erotettuja. Jumala on vetänyt rajan maailman ja uskovien välille. Tämä on ainut pätevä raja. Kaikki ihmisten tekemät raja-aidat ovat ”jumalattomia”; ne meidän tulee purkaa. Kaikki näin maailmasta erotetut muodostavat yhden suuren joukon, EKKLESIAN.

3. GOLGATAN HEDELMÄ

Jeesuksen ristinkuolema Golgatalla synnytti ekkesian. Kaikki, jotka ottavat armahduksen vastaan, kuuluvat ekkesiaan. Ekkesia on ARMAHDETTUJEN YHTEISÖ!

4. ILMAN RAJOJA

Kaikki raja-aidat uskovien välillä ovat kiellettyjä. Kautta aikain, nämä aidat on legitimoidut perustamalla uusia kuppikuntia. Perusteena on tietysti ollut saada luopuneen kirkkokunnan tilalle raamatullinen seurakunta. Tämä kierre on jatkunut vuosisadasta toiseen. Aikoihin ei ole enää kysely ”yhden seurakunnan” ekkesian perään. Olemme joutuneet tähtitieteellisen kauas alkuseurakunnasta. Mutta kuka tätä murehtii?!

”Sillä Kloen perhevältä olen saanut teistä kuulla, veljeni, että teillä on riitoja keskuudessanne. Tarkoitin sitä, että yksi teistä sanoo: ”Minä olen Paavalin puolta”, toinen: ”Minä Apolloksen”, joku taas: ”Minä Keefaan”, joku vielä: ”Minä Kristuksen”. **Onko Kristus jaettu? Ei kaiketi Paavali ole ristiinnaulittu teidän edestänne? Vai oletteko te kastetut Paavalin nimeen?”** (1. Kor.1:11-13).

Inhimillisesti katsoen olisi ollut varsin soveliasta ja juhlavaa, jos olisi perustettu kirkot **Paavalin, Apolloksen, Keefaan ja Kristuksen** nimelle. Mitä pahaa siinä olisi ollut? Sehän olisi ollut ”rikkautta”. Katsotaan, että Paavali rikkoo pienen asian takia uskovien yhteyttä. Paavali on riidankipeä mies – luulee yksin olevansa oikeassa. Paavali on kuitenkin tässä peräksiantamaton: Eri ryhmäkuntien perustaminen on raskas rikos, se on synti KRISTUKSEN RUUMISTA VASTAAN. Yhden seurakunnan opille ei ole raamatullista vaihtoehtoa!

Siellä, missä on ”jaettu Kristus”, palvellaan epäjumalaa, kuollutta Kristusta ja kuollutta Jumalaa vaikka palvelumenot olisivat kuinka prameita tahansa!

”Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa. Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet. Ei ole tässä juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei ole miestä eikä naista; sillä kaikki te olette yhtä Kristuksessa Jeesuksessa” (Gal.3:26-28).

5. MEIDÄN RYHMÄ

Tavallinen näkemys on, että **meidän ryhmä** (hengellinen koti) muodostaa ekklesian. Raamattu ei tue tätä ajatusta. Se on subjektiivinen lahkönäkemus, joka tekee valtakuntakristityistä karsinakristittyjä.

6. VUOSISATAINEN HARHA

Lahkolaisuus on tehokkaasti hapattanut koko kristikansan. Tämä harhaoppi kattaa kaikki Rooman kirkosta aina lestadiolaisuuteen saakka. Tämän opin ydin: meidän ryhmämme ulkopuolella ei ole pelastusta. Tavallisesti tätä ei lausuta ääneen, mutta käytännössä tämä tuodaan selkeästi esille. Jos et kuulu meikäläisiin, olet pelastuksen (ja ekklesian) ulkopuolella!

7. KRISTILLINEN KIRKKO

Rakkaus on oleellinen kristinuskon elementti. Se kuuluu erottamattomana osana kristinuskon elementtiin:

”Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne. **Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus**” (Joh.13:34,35).

”Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, **olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen**. Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, **en minä mitään olisi**. Ja vaikka minä jakelisin kaiken omaisuuteni köyhäin ravinnoksi, ja vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, mutta minulla ei olisi rakkautta, **ei se minua mitään hyödyttäisi**” (1. Kor.13:1-3).

Siellä, missä kristilliseksi kirkoksi nimitetään ”lahkorypästä”, on jouduttu pahasti harhaan. Nimitys ”yhteiskristillinen” on myös epäasiallinen, harhaanjohtava ja epäraamatullinen. Tavallisesti tätä nimitystä käytetään pyrittäessä eri lahkoja liittämään yhteen **ekumenian liimalla**. Tässä törmäämme myös **korvausteologiaan: GOLGATAN VERI KORVATAAN EKUMENIALLA!** Sopivampi nimitys olisi: **YHTEISLAHKOLAINEN!** Paavalin mukaan lahkolaisuus ei kuulu lainkaan kristinuskon piiriin, ja kuinka se kuuluisikaan: lahkolaiset ovat matkalla helvettiin! Kristityt taas veisaavat: ”*Taivaaseen käy matkamme, Maa ei viihdyttää saa meitä*” (Vvk 620:1).

8. MIKÄ ESTÄÄ?

Epäusko estää!

”Ja niin me näemme, että he epäuskon tähden eivät voineet siihen päästä” (Hebr.3:19).

On törkeää Jumalan pilkkaa väittää, että Jumala on tehnyt kirkkokuntien rajat. Pyhä Henki on **Yhteyden Henki**. Saatana (DIABOLOS) taas on erilleen heittäjä, hajottaja.

”*Oi Henki rakkauden, Sä vihaat vihoja, Et suvaitse sä riitaa, Et eriseuroja. Eronneet sydämet Sä yhteern saata taasen, Sopuhun autuaaseen Tuo vieraantunehet*” (Vvk 102:5).

Miksi emme voi hyväksyä toista armahduksen kokenutta veljiksemme ja sisariksemme? Luottamuspuola! Emme usko, että naapuri on tullut taivaskelpoiseksi Golgatan sovitustyön kautta samalla tavalla kuin mekin.

”Näkkää, mitä silmäin edessä on. Jos joku on mielessään varma siitä, että hän on Kristuksen oma, ajatelkoon hän edelleen mielessään, että samoin kuin hän on Kristuksen, samoin olemme mekin” (2. Kor.10:7).

Vai onko luottamuspuolan syynä se, **etemme itsekään ole koskaan kokeneet ”Golgatan veren voimaa”?** Tällöin on lähdettävä siitä, että omistamme ensin omien suurten syntiemme yli anteeksiantamuksen. Tämän jälkeen aukeaa automaattisesti tie myös naapurin hyväksymiseen Jumalan lapsena – armahduksesta osallisena.

9. UUSI ELÄMÄ VAI KESKONEN

Jokainen uusi elämä on suuri Jumalan ihme. Syntymiseen sisältyy myös suuret riskit. Jos kaikki ei osu paikalleen, syntyy **keskonen**. Myös hengellisellä puolella epäonnistuminen on mahdollista. Aina on syytä kysyä: onko synnytys oikein tapahtunut ja onko lapsi terve?

Kun ihminen on tullut uskoon, on syytä kysyä: **”Kuinka sinä tulit uskoon? Kuinka sinä olet uudestisyntynyt?** Uuden elämän synnytyshuomassa nämä tärkeät kysymykset voivat unohtua. Jos nämä peruskysymykset jäävät tekemättä, meillä voi olla edessä tuskainen taival keskosten kanssa.

Vaikka on perin kipeä ja työläs asia epäillä kenenkään uskon ja uskoontulo aitoutta, tähän on kuitenkin rohjettava ryhtyä – sielunpelastuksen tähden.

”Kun Apollos oli Korintossa, tuli Paavali, kuljettuaan läpi ylämaakuntien, Efesoon ja tapasi siellä muutamia opetuslapsia. Ja hän sanoi heille: **”Saitteko Pyhän Hengen silloin, kun te tulitte uskoon?”** Niin he sanoivat hänelle: ”Emme ole edes kuulleet, että Pyhää Henkeä on olemassakaan”. Ja hän sanoi: ”Millä kasteella te sitten olette kastetut?” He vastasivat: ”Johanneksen kasteella”. Niin Paavali sanoi: ”Johannes kastoi parannuksen kasteella, kehoittaen kansaa uskomaan häneen, joka oli tuleva hänen jälkeensä, se on, Jeesukseen”. Sen kuultuaan he ottivat kasteen Herran Jeesuksen nimeen. Ja kun Paavali pani kätensä heidän päälleen, tuli heidän päällensä Pyhä Henki, ja he puhuivat kielillä ja ennustivat. Heitä oli kaikkiaan noin kaksitoista miestä” (Apt.19:1-7).

10. PYHÄN HENGEN SAAMISEN TUNTOMERKIT

Kysymys Pyhän Hengen saamisesta on keskeinen asia. Efesolaiset olivat ”tulleet uskoon” ilman Pyhää Henkeä. He eivät olleet uudestisyntyneitä kristittyjä, vaan **keskosia**. Tilanne oli vaikea, mutta ei mahdoton. Tilanne voitiin korjata.

Tärkeä tuntomerkki Pyhän Hengen saamisesta on **rakkaus kaikkiin Herran omiin**. Pyhä Henki on nimenomaan YHTEYDEN HENKI. Saatana (DIABOLOS) taas on erilleen heittäjä, hajottaja. Aina siellä, missä ihmisiä tulee uskoon, on syytä kysyä: Toteutuvatko yhteyskriteerit? Jos näin ei tapahdu, emme ole tekemisissä raamatullisen uskon ja uudestisyntymisen kanssa! Tällöin hoitelemme ”keskoskaappia”.

”Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne. Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on **keskinäinen rakkaus**” (Joh.13:34,35).

Jeesuksen käsky ei tässä kohden merkitse mitään vaikka muuten painotamme Hänen sanojensa merkitystä. Tämä paljastaa, että raamatullisuutemme on valikoivaa. Me poimimme ”rusinat pullasta”! Tarvitsemme uutta uskonpuhdistusta: TAKAISIN RAAMATTUUN! Assiahan ei ole vaikea; tarvitaan vain välttävää sisälukutaitoa! LUE NIIN KUIN ON KIRJOITETTU, USKO NIIN KUIN ON KIRJOITETTU, NIIN SAAT NIIN KUIN ON KIRJOITETTU!

”Katso, kuuliaisuus on parempi kuin uhri ja tottelevaisuus parempi kuin oinasten rasva” (1. Sam.15:22).

”Miksi te huudatte minulle: 'Herra, Herra!' ettekä tee, mitä minä sanon?” (Luuk.6:46).

11. MITÄ UUDESTISYNTYMISESSÄ TAPAHTUU?

1. Jeesus tulee uskovan sydämeen:

”Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: ”Jos joku rakastaa minua, niin hän pitää minun sanani, ja minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä ja jäämme hänen tykönsä asumaan” (Joh.14:23).

”joille Jumala tahtoi tehdä tiettäväksi, kuinka suuri pakanain keskuudessa on tämän salaisuuden kirkkaus: Kristus teissä, kirkkauden toivo” (Kol.1:27).

2. Seurakunta tulee uskovan sydämeen:

Seurakunta (ekkleesia) on Kristuksen ruumis. Nämä kuuluvat elimellisesti yhteen; missä toinen siellä toinenkin. Jos jonkin kohdalla ei uudestisyntymisessä ole tapahtunut ekkleesian tulemistä sydämeen, ei todellista uudestisyntymistä ole tapahtunut. Olemme tekemisissä **keskosen** kanssa.

”Kun lausun Jeesuksen tervetulleeksi elämäni ja sydämeeni, lausun samalla tervetulleeksi kaikki ne, jotka ovat Hänen yhteydessään, sillä Jeesus ei tule ilman heitä” (**Aaro Leikkari**, Armahdettu yhteyteen Kristuksessa, s.161).

12. TIE YHTEYTEEN – PELASTUSVARMUUS

Yhteysongelman ratkaisu voi olla hyvin yllättävä ja hyvin yksinkertainen. Kysellään: Olenko minä itse tullut oikein uskoon? Olenko itse raamatullisesti uudestisyntynyt? **Tuliko uudestisyntymisessä sekä Jeesus että ekkleesia sydämeeni, vai olenko onneton keskuskappale?** Tämän rehellisen pohdiskelun kautta pääsen pelastusvarmuuteen, varmuuteen siitä, että olen Jumalan lapsi, varmuuteen siitä, että veri riittää – varmuuteen siitä, että naapurikin on samalla tavalla **armosta pelastettu**.

13. SILLANRAKENTAJAT KIRKOSSA

Tämä ohjelma on **Radio Deissä**. Ohjelma nimi kertoo, että yhteysongelma on tiedostettu. Samalla se kertoo, että ongelmaan on puututtu ainakin jollakin tasolla ja jollakin tavalla. Toisaalta tämä kristittyjen yhteysongelma ei kosketa ainoastaan kirkkoa, vaan kaikkia kristillisiä yhteisöjä. Jollakin

tavalla tuntuu, ettei asiaan saada otetta – se on liian niljakas. Vai onko kysymys siitä, ettei ole todellista halua ”nostaa kissaa pöydälle”?

14. SE ON JO TEHTY – SANOO PAAVALI

Entä jos yhteysongelma on jo ratkaistu – Golgatalla? Entä jo syy on siinä, ettei meille kelpaa Jumalan ja Golgatan ratkaisu? Golgatalla rakennettiin silta kuilujen yli! Se merkitsi samalla väliseinien purkamista. On jumalatonta lähteä rakentamaan Golgatan sillalle ”korvikkeita”.

”Sillä hän on meidän rauhamme, hän, joka teki molemmat yhdeksi ja purki erottavan väliseinän, nimittäin vihollisuuden” (Ef.2:14).

15. YHTEYS VAI RAUHANOMAINEN RINNAKKAISELO?

Pyrittäessä yhteyteen pysähdytään yleisesti ”rauhanomaiseen rinnakkaiseloon”. Tämä yhteydenmalli on lainattu maallisesta yhteiskunnasta. Tällä ei ole kuitenkaan mitään tekemistä viinipuun oksien ja Jeesuksen ruumiin jäsenten yhteyden kanssa.

16. ÄLKÄÄ TUOMITKO!

”Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi; sillä millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan; ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan” (Matt.7:1,2).

”Älkää sentähden lausuko mitään tuomiota, ennenkuin aika on, ennenkuin Herra tulee, joka myös on saattava valoon pimeyden kätköt ja tuova ilmi sydänten aivoitukset; ja silloin kukin saa kiitoksensa Jumalalta” (1. Kor.4:5).

1. Ekklesia – armahdettujen yhteisö

Kaikki armon saaneet ovat ekklesian jäseniä. Siksi he rakastavat nöyryydessä toinen toisiaan.

2. Lahko – tuomion yhteisö

Lahkoon on sisäänrakennettu tuomiohenki: me olemme oikeassa – te olette väärässä. Lahkot ovat kaikki ”tuomiokirkkoja”. Raja-aidat julistavat tuomiota kaikille ulkopuolella oleville! Niiden kieli on ulkopuolisille koruton ja lahjomaton: ET KUULU JOUKKOON!

3. Eksklusiivinen

Alkuseurakunta oli **eksklusiivinen** (poissulkeva). Seurakunnasta suljettiin synnintekijät pois. Lahko sulkee ulkopuolelleen kaikki ”toistupalaiset” kaikki, jotka eivät kuulu ”meikäläisiin”.

17. FARISELAINEN KRISTILLISYYS

Lahkokristillisyys saa vertaistukea fariseukselta. Myös ylistysmusiikki sopii lahkolaiselle.

”Kaksi miestä meni ylös pyhäkköön rukoilemaan, toinen fariseus ja toinen publikaani. Fariseus seisoi ja rukoili itsekseen näin: **'Jumala, minä kiitän sinua, etten minä ole niinkuin muut ihmiset, riistäjät, väärämieliset, huorintekijät, enkä myöskään niinkuin tuo publikaani'** (Luuk.18:10,11).

”Väärästä pyhityksestä puuttuu synnintunnustus. Minä-vaivaisesta on tullut sinä-vaivainen” (Niilo Tuomenoksa).

17. TAIVAALLINEN MATEMATIIKKA

Ekklesia on **uskovien summa**. Se on kaikkien Kristus viinipuun – oksien summa:

”Minä olen viinipuu, te olette oksat. Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä” (Joh.15:5).

Ekklesia on kaikkien **Kristuksen ruumiin jäsenten summa**:

”Mutta te olette Kristuksen ruumis ja kukin osaltanne hänen jäseniänsä” (1. Kor.12:27).

18. HELVETIN MATEMATIIKKA

Helvetistä nouseva ”syvyyden matematiikka” on erilaista. Sen on sepittänyt VALHEEN RUHTINAS: Ekklesia on **lahkoryhmittymien summa**. Jokainen lahko on osa Kristuksen ruumista ja osa ekklesiaa.

Paavali kumoo selkeästi tämän mahdollisuuden (1. Kor.1:11-13). Lahkolaisella ei ole mitään osuutta Kristuksen seurakuntaan, ekklesiaan! Lahkolaiset syyllistyvät Kristuksen ruumiin silpomiseen. Heillä ei ole mitään tekemistä Herran kansan yhteyden kanssa. Lahkolaiset ovat Herran kansan (ekkesian) kiukkuisia vihollisia. **Lahkolaiset menevät muiden synnintekijöiden kanssa helvettiin:**

”Mutta lihan teot ovat ilmeiset, ja ne ovat: haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, eriseurat, lahkot, kateus, juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset, joista teille edeltäpäin sanon, niinkuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, jotka semmoista harjoittavat, **eivät peri Jumalan valtakuntaa**” (Gal.5:19-21).

Sielullisella ihmisellä ei ole mitään mahdollisuutta muunlaiseen teologiaa: **ekkesian täytyy olla lahkoryhmittymien summa!** Lahkolainen on täysin sokea seurakuntaopin suhteen. Hän tarvitsee todellisen herätyksen ja ”uudestisyntymisen” voidakseen nähdä oikein ja pelastua helvetin tulijärvestä:

”Mutta jos teillä on katkera kiivaus ja riitaisuus sydämessänne, niin älkää kerskatko älkääkä valhetelko totuutta vastaan. **Tämä ei ole se viisaus, joka ylhäältä tulee, vaan se on maallista, sielullista, riivaajien viisautta.** Sillä missä kiivaus ja riitaisuus on, siellä on epäjärjestys ja kaikinainen paha meno” (Jaak.3:14-16).

”Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tulessa puhdistettua, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä näkyisi, ja **silmävoidetta voidellaksesi silmäsi, että näkisit**” (Ilm.3:18).

”Jeesus vastasi hänelle: **”Jos minä pahasti puhuin, niin näytä toteen, että se on paha; mutta jos minä puhuin oikein, miksi minua lyöt?”** (Joh.18:23).